

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 6. An cognitio legis divinæ vel malitiæ prout deo displicentis ita prærequiratur ad peccatum, ut si daretur ignorantia invincibilis Dei, hæc excusaret à peccato formali contra Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42521

Conf., distinguo, ideo voluntas adulterii est mala, quia extrinsecum adulterium est malum objective, c, quia est malum formaliter, n. ant. & conseq.

25. Q. 6. An cognitio legis divinae, vel malitia pro Deo displicentis ita praequiratur ad peccatum, ut daretur ignorantia invincibilis Dei, haec excusaret peccato formali contra Deum. R. Affirmative: ita communissime Auctores cum S. Th. 1. 2. q. 71. a. 6. ad 5., quod in Cap. 7. ad Rom. lect. 2. iterum innuit his verbis: Dicendum est, quod sine lege poterat quidem peccatum cognosci, secundum quod habet rationem inhonesti, id est, contra rationem existens non autem secundum quod importat offensam Dei. Idem tenent S. Bonav. Alb. M. Alens. Bellov. Ric. Alifiod. cum Cardin. de Lugo de Incarn. d. 5. & n. 74. Item Cardin. Palav. l. 7. c. 10. Remanente Deo penitus ignoto non cognoscitur ulla obligatio praeferendi bonum alienum bono proprio, aut praeferendi bonum proprium majus bono proprio minori, ex quarum obligationum violatione oritur inhonestas. Cardin. Aguirre T. 1, tr. 1. d. 5. s. 5. Impossibile est peccatum grave seu lethale, quod non sit offensa Dei, nequit autem esse offensa Dei invincibiliter ignorati, quis enim offendere dicatur, quem prorsus ignorat? Cardin. Sfondratus in nodo praedest., editionis Romae pag. 152., Coloniensis, 297. Cum peccatum sit essentialiter offensa & injuria Dei, sublata Dei cognitione necessario sequitur nec injuriam nec peccatum meritorium aeternam poenam esse. Herin x de peccat. d. 5. q. 1. n. 9. Admissio casu talis ignorantiae (qui rarus aut brevis aut nullus est) admitti posset ab futuram a peccato ejusmodi strictè offensam formalem Dei. Mastrius 2. d. 6. de pecc. a. 3. n. 93. In eo casu (ignorantia

invin

invincibilis Dei) omnis actus esset indifferens & ut
 talis apprehenderetur à ratione, ideoque in genere mo-
 ris nullum esset peccatum. Naverrete T. 2. controv.
 Chinesf. tr. 3. contr. 15. pag. 180. n. 7. Sentis
 admiffâ ignorantia Dei invincibili, qui est prima lex &
 primus legislator, nullum prorsus committi ab eo pec-
 catum, qui ejusmodi laborat ignorantia, quia in isto
 casu neque est averfio à Deo, neque ad creaturam con-
 verfio, (intellige imputabilis,) licet opus materia-
 liter ipfi legi repugnet, & in hoc mihi quidem, ut vide-
 tur, consonat M. F. Greg. Martinez 1. 2. q. 17. a. 6.
 concl. 3. Ferre de Deo T. 1. tr. 2. q. 1. §. 10. n.
 262. Peccatum cum ignorantia invincibili veri Dei &
 inculpabili, non erit offensiva veri Dei, neque enim offen-
 di potest is, qui invincibiliter ignoratur, neque homi-
 nem à vero Deo avertet. Gonet de Deo d. 1. a. 3. Si
 homo invincibiliter ignoraret Deum, nullum ejus pec-
 catum esset mortale. . . . malitia peccati mortalis pe-
 titur ex injuria Dei, sed Deus non potest injuriâ affici,
 nisi cognoscatur, ergo. Similia habet Contensonus de
 act. hum. Curiel 1. 2. q. 71. a. 6. dub. 3. ad quæ-
 stionem hanc, si quando contingeret aliquem scire,
 v. g. furtum esse contra rectam rationem, & ignorare
 invincibiliter esse contra Deum aut ejus voluntatem vel
 legem, quia ignorat invincibiliter Deum esse aut offen-
 di illo actu, ? Respondet, non intelligo, quâ ratione
 possit aliquis violare legem, quam ignorat invincibili-
 ter, cum ita se habeat talis lex respectu suæ voluntatis,
 ac si non efferet. . . . Idem plane habet Zumel 1. 2. q.
 71. a. 6. pag. 176. Bonæ-spei de incarn. d. 1. dub. 5.
 R. 3. Peccatum ab eo, qui Deum invincibiliter ignorat,
 commissum, non esset formaliter offensiva Dei defectu
 advertentiæ & voluntarii circa Deum. N. 148. dicit
 atheum recenter ad fidem conversum pruden-

ter interrogandum, an cognoverit suum scelus esse Dei offensam. Idem tenent alii innumeri, ita ut Lugo n. 73. dicat oppositum esse auctoritate destitutum, nec nisi duos aut tres reperiri, qui defendant.

26. Rationes jam ab AA. insinuatæ sunt, nam 1. si lex invincibiliter ignoretur, non peccatur contra legem, uti certum est ex dictis l. 1. à n. 272. ergo similiter si Deus invincibiliter ignoretur, non peccatur contra Deum. 2. Sine cognitione Dei non potest esse inobediencia contra Deum, nec contemptus Dei, quæ prædicata includuntur in omni peccato formali contra Deum.

Respondent, virtualiter & interpretativè agere contra Deum, quia agitur contra rectam rationem regulatam à lege æterna, quæ est Deus. *Contra* est, si omnino ignoretur Deus, nulla est cognitio illius regulationis æternæ, aut connexionis, quam recta ratio habeat cum illa lege æterna, ergo non est, nequidem virtualis averse formalis à lege æterna: sed nec interpretativa, uti constat ex S. Th. relato n. 16. & ratio est, qui operans posset sic esse comparatus, ut nollet hoc facere, si nosset legem æternam id prohibentem, ergo. *Conf.* nam qui nollet potionem de se quidem utilem ad sanitatem, sed quam invincibiliter putaret non esse utilem, non posset dici virtualiter aut interpretativè nolle sanitatem, ergo similiter hinc.

Alia, quæ opponi possent, intelligentur e dicendis de peccato Philosophico à n. 49. Quæ nam autem dicantur peccata ignorantie aut inadvertentie, dicetur n. 222. & 224.